

NYÅRS-

L Y C K Ö N S K A N

för

1866.

Eläköön Armias,
Rakkahin Ruhtinas,
Rauhallinen!
Jossa on onnemme,
Jossa on ilomme,
Turva ja toivomme
Täydellinen.

Avaten Armonsä
Vahvisti valtansa
Vartiamme,
Lepo on levinnyt,
Valistus virinnyt,
Elatus enennyt
Majoissamme.

Suojeltu sodassa
Riemuitkoon rauhassa
Suomalainen,
Olen taas uudella
Uskollisuudella,
Urhoollisuudella
Alammainen.

O, Luoja laupias!
Vahvista voimalla
Ruhtinaamme,
Elonsa enennä,
Päivänsä pidennä,
Vaivoja vähennä
Valtiamme.

Töidensä tumossa
Menonsa muistossa
Eläköön Hän!
Vaeltain vieläkin
Taivahan tielläkin
Muistossa meilläkin
Eläköön Hän!

Än ett år uti sitt sköte
Oss en mängd af dagar bär,
Dem vi skole gå till möte,
Om det Herrans vilja är.
Hvem blir mulen? Hvem blir klar?
Gud oss det förborgat har.

Dock begär ej, matk i gruset!
Att hans dolda råd förstå:
Hvarje morgonväkt med ljust
Goda gåfvor till oss gå;
Hvarje natt, vid hvilans bädd,
Vakar Gud, i mörker klädd.

Herrans nåd i solens låga
Sprids från himlens klara fält.
Skiftar härlig i den båga.
Han i molnen hafver ställt;
Ty han tänker hvarje stund
Uppå oss och sitt förbund.

Herrans öga aldrig blundar,
Hvarje dag han sett och ser,
Den som var, och den som stundar:
Hvad vill jag då veta mer?
Han ock sett min dolda stig,
Och den stakat ut för mig.

Ej en framtid mig betungar,
Jag dess omsorg lemnar Gud:
Han försörjer örnens ungar,
Kläder liljan i dess skrud:
Skall han mig förgäta? nej!
Han de sina glömmar ej.